

ת"פ 49396/01/17 - מדינת ישראל נגד לירן ארובס (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

04 יולי 2017

ת"פ 49396-01-17 מדינת ישראל נ' ארובס(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה:

ע"י ב"כ עו"ד שלומי שוחט

נגד

הנאשם:

לירן ארובס (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד דודי אביטן

הכרעת דין

מבוא:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים, נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, בתאריך 2.3.16 בבית-משפט השלום לתעבורה בבאר-שבע, נדון הנאשם לפסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שלוש שנים.

ביום 13.1.17 סמוך לפני השעה 10:25 הגיע הנאשם לבית גרושתו, אלינור צבר ארובס (להלן: "המתלוננת") כשהוא נוהג ברכב מסוג "פורד פוקוס" תחת השפעת אלכוהול. במעמד זה איים הנאשם על אם המתלוננת, גב' אלישבע צבר, בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שאמר לה "אני מת לאנוס אותך ואני יאנוס אותך" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

בסמוך לאחר מכן איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה ובגופם של בני משפחתה, בכך ששלח לה מסרונים למכשיר הטלפון הנייד שלה, בהם כתב לה: "קצרי תהליך ותגידי לאבא המזדיין שלך שירים אלי טלפון, הוא לא כל כך ימצא אותי [...] למרות שאני מסתכל עליו כבר שלושה ימים [...] אני יותר אכזרי מאבא שלך..." בנוסף כתב הנאשם שהוא: "הבדואי מהדרום ושהנקמה של הבדואים הולכת בטווח של 70 שנה [...] תעשי טובה לאבא שלך [...] ותזמני לי אותו לפגישה [...] דחוף כי אתם מדברים עם אדם כפייתי ואורו יספר לכם מה התכונה של דאעש". עוד כתב הנאשם: "ושהקרקפת של אברהם ואלישבע בסיכון [...] את הקרקפת של אברהם אני אשים אצל אמא שלך [...] קחי בחשבון שמדבר איתך בן אדם שאין לו מה להפסיד..."

זירת המחלוקת:

במענה לכתב האישום, הנאשם אישר כי הגיע ביום 13.1.2017 לביתה של המתלוננת, יחד עם זאת, כפר בכך שהוא זה שנהג ברכב. בנוסף, הנאשם הכחיש את האמירה המאיימת כלפי אימה של המתלוננת כשדבריו, אמר: "אני אהרוס לך את החיים כמו שהרסת לי".

פרשת התביעה

עדת תביעה 1, אלינור צבר:

המדובר במתלוננת בתיק וגרושתו של הנאשם. בפתח עדותה ציינה כי שוחחה עם הנאשם ביום חמישי בטלפון, כאשר זה אמר לה שיכול ויגיע לצפון לבקר את ילדיה. לדבריה, יום למחרת התעוררה בסביבות השעה 08:30 וראתה את בנה הקטן רץ אליה ואומר לה שאבא שלו (הנאשם) הגיע. היא יצאה מחוץ לביתה וראתה את הנאשם יושב באוטו, בכיסא הנהג, לידו ישב בנם הגדול ומאחור ישיבה הבת האמצעית (עמ' 5 לפרוטוקול).

לדבריה, ברגע שפגשה בנאשם שישב באוטו הבינה שהוא שתוי ועל-כן היה חשוב לה להוציא את הילדים מתוך האוטו. היא שוחחה עמו בצורה יפה שכן מניסיונה בעת שזה שתוי הוא מדבר באלימות מילולית. בהמשך הנאשם וילדיהם המשותפים שיחקו בחצר ונכנסו לאוטו ושוב יצאו לחצר. המתלוננת מתארת כי קיבלה בשלב זה שיחת טלפון מאמה, ששאלה אותם אם היא מעוניינת שאבא שלה יישאר למקרה שתזדקק לו וענתה בחיוב. הואיל והאב העדיף להימנע ממפגש עם הנאשם, אמה התקשרה אליה והודיעה לה שהיא תבוא אליה.

המתלוננת מספרת כי עם הגעת אמה היא פנתה לנאשם בצורה יפה, אולם הדבר הכעיסו:

היא נכנסה הביתה ומרגע שאימא שלי הגיעה הוא מאוד כעס, הוא דיבר לא יפה לא זוכרת תוכן המילים התחיל לעלות על טונים ואז אמרתי לו או-קיי אנחנו צריכים לסיים את הפגישה הזו [...] הרגשתי שהסיטואציה מתחילה להתחמם [...] אמרתי שאני חייבת לסיים סיטואציה הזו שהילדים לא יחפשו לסיטואציה כזאתי [...] ניגשתי אליו ואמרתי לו יפה שהוא צריך ללכת ואחרי כמה דקות הוא הסכים (עמ' 6-7 לפרוטוקול).

המתלוננת מספרת כי בשלב זה הנאשם פנה אליה ואמר לה שהוא רוצה להגיד לאימה דבר מה:

הוא פתח את הדלת והילדים היו בתוך הבית, אלירן יצא [...] חיכיתי שהוא יסתלק, התקרבותי לדלת ואימא שלי יצאה מהבית בסערת רגשות ושאלה אותי אם שמעתי מה הוא אמר, אמרתי שלא שמעתי, היא אמרה שהוא אמר שהוא יאנוס אותי ושזה יקרה בקרוב, היא יצאה בסערה גדולה והוא עלה לאוטו ונסע... (ע' 7 לפרוטוקול).

בהמשך תציין במפורש כי ראתה את הנאשם: "...נכנס לכיסא הנהג ואז נסע [...] מניע את הרכב ונסע".

המתלוננת ציינה כי שלחה מיד הודעה לנאשם. היא ואמה היו נסערות ולא ידעו האם להגיש תלונה על הדברים שאמר וזאת עקב חששן מהכעס שזה יפנה כלפיהן בעקבות הגשת תלונה שכזו.

לדבריה, בסופם של דברים, החליטו לדווח עליו כמי שנוהג בזמן פסילה. סמוך לאחר הדיווח למוקד 100 התחילה לקבל מסרונים מהנאשם שבין היתר מטיח בה שהלשינה עליו ל"כלבים" ול"נשרים". אילו ענתה לו מאותו רגע במשך שלושה ימים - לא הפסיק לשלוח לה מסרונים עם תכנים דומים (עמ' 7-8 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית ציינה כי העדיפה לא להתעמת עם הנאשם לאחר שאמה סיפרה לה את הדברים שזה אמר לה והעדיפה **"לסתום את הפה ושילך מהר מאוד"** היא עמדה לידו שכן: **"רציתי לוודא שהוא הולך, לא הלכתי אחריו הייתי בחוץ, אני מזכירה זה עניין של מטר או שניים בין אמצע לסוף השביל"**.

לדבריה, שלחה לנאשם את ההודעה דקות ספורות לאחר שהוא הלך **"עד 5 דקות"**. בהמשך פירטה את מצב שכרותו של הנאשם כאשר לדבריה **"כשהוא מדבר בצורה כזו גסויות ובצורה אלימה ומתנהג ככה, ככל הנראה הוא שתה הוא לא במצב של אובדן חושים..."** בהמשך תאמר כי: **"אם לא הייתי מכירה אותו לא הייתי יודעת שהוא שתוי. אם אדם זר רואה אותו עולה על אוטו, לא היה בטוח שמזהה שמדובר באדם שתוי"**. לצד האמור לעיל ציינה כי לא חשבה שהנאשם כשיר לנהיגה כשלשיטתה כל אדם שנוגע באלכוהול אסור לנהיגה (עמ' 14 לפרוטוקול).

המתלוננת ציינה כי לא הייתה ליד אימה כשזו התקשרה למשטרה, יחד עם זאת, האם אמרה לה שהיא תתקשר כדי שלא היא זו שתגיש את התלונה. ראתה בהתנהלותו של הנאשם כ"קש ששבר את גב הגמל": **"בסופו של דבר אחרי התלבטויות, אחרי מה שהוא אמר לאימא שלי, שאמרה שהיא לא שותקת, וגם בשביל להפסיק את התופעה הזו שהוא מגיע אליי הביתה בלי רישיון, שתוי, בלי הזמנה, התקשרתי למשטרה לדווח"** (עמ' 15 לפרוטוקול).

המתלוננת אישרה כי הנאשם הגיע בחלקם של המקרים לבקר את הילדים יחד עם אדם אחר וזאת כחלק מהצו של הסדרי ראייה לפיו עליו לראות את הילדים רק בהשגחה של מישוהו נוסף. אביה היה לפעמים יחד עם הנאשם והילדים. יחד עם זאת הוסיפה כי הם לא אוהבים לראות אחד את השני. בחלק מהמקרים הנאשם היה מגיע ללא ליווי והיא הייתה משמשת ככזו (עמ' 18 לפרוטוקול).

הוצגה למתלוננת טענת הנאשם לפיה באותו יום 13.1.17 הוא היה בליווי אישה שנהגה ברכב וזו שללה טענה זו כשלדבריה: **"אין מצב, לא היה אף אחד אחר. ביום שישי לא היה אף אחד אחר, לא בתוך הרכב ולא מסביב לרכב..."** (עמ' 19 לפרוטוקול).

עדת התביעה אלישע צבר:

המדובר באימה של המתלוננת שכלפיה, על-פי הנטען, הופנה האיום ביום 13.1.17. בעדותה סיפרה כי בבוקרו של יום קיבלה טלפון מהמתלוננת שסיפרה לה כי הנאשם הגיע לביתה והוא תחת השפעת אלכוהול. היא הרגישה שהמתלוננת צריכה אותה בסביבתה והיא שאלה אותה אם היא מעוניינת שתגיד ואכן המתלוננת אמרה שכן. על שהתרחש מאז הגעתה לבית המתלוננת העידה:

ראיתי אותם בחוץ ואמרתי שלום ונכנסתי אליה לתוך הבית, התעסקתי במטבח. זמן מה אחרי זה הנאשם נכנס לבית, התקרב, ניגש לפתח המטבח ואמר לי - אני מת לאנוס אותך ואני אאנוס אותך ויצא, אני יצאתי אחריו. הוא נכנס לאוטו ונסע משם. הייתי ממש בהלם, בשוק אני לא יודעת איך להגדיר את זה - נבהלתי, הושפלתי. לאחר מכן, רצתי לבית, בכיתי, התקשרתי ל-100, אני חושבת שלפני זה אני לא בדיוק זוכרת כי עשיתי 2 טלפונים לא זוכר אם לפני או אחרי. התקשרתי לאבי הנאשם לספר לו את זה ובנוסף לאחיו - גיל. הם שניהם שמעו זאת ממני ולאחר מכן התקשרתי 100. כאשר התקשרתי 100 אמרתי 2 דברים - קודם כל ראיתי בזה סוג של פצצה מתקתקת על הכביש הוא נסע תחת השפכת אלכוהול ונהג ברכב ואמרתי להם את זה. סיפרתי גם את מה שאמר לי. הייתי מאוד נסערת. מאוד מאוד נסערת. מאוד מפוחדת, זה נורא, כל מה שאפשר לומר על זה...

בחקירתה הנגדית ציינת כי בעת שהנאשם נסע הייתה בחצר יכלה להבחין בנאשם שכן גם אם יש גדר היא אינה מסתירה את שדה הראייה: "יש גדר אבל היא לא מסתירה. אני ראיתי אותו נכנס לרכב ויושב ליד ההגה..." ובהמשך: "...אני זוכרת שהוא נכנס ויושב ליד הדלת ונוסע". כשנשאלה מדוע לא עצרה מבעדו לנהוג תחת השפעת אלכוהול ציינה כי לא רצתה שהוא יהיה בסביבה, לא יכלה לעצור אותו וכי הדרך לעשות כן: "הייתה על ידי זה שהמשטרה תעצור אותו ולא תאפשר לו להמשיך לנהוג..."

לא זכרה אם שוחחה עם אלינור, המתלוננת, עד שהנאשם עזב ועד שהתקשרה למשטרה "אני הייתי מאוד נסערת. אני הלכתי ישר הביתה. אני ממש לא זוכרת. לא זוכרת". לדברי האם הניחה כי הדברים שהפנה אליה הנאשם נאמרו תחת השפעת אלכוהול: "קשה לי להאמין שהוא היה אומר לי דבר כזה כשהוא לא היה תחת השפעת אלכוהול, זה היה משהו מאוד נורא ואיום". שני מניעים עמדו לדבריה בבסיס שיחת הטלפון שעשתה למשטרה האחד - האיום כלפיה, והשני - למנוע ממנו לנהוג כשהוא מסכן את עצמו ואת האחרים (עמ' 23 לפרוטוקול).

פרשת ההגנה

עדות הנאשם

בעדותו בבית-המשפט ציין כי קבע מבעוד מועד עם אליאנה שתאסוף אותו ב-5:00 בבוקר וייסעו לפגוש את ילדיו בצפון. כשהגיעו בסביבות 8:00 בבוקר שלח לבן שלו מסרון שהגיע והוא יצא לקראתו והעיר את האחים. לדבריו, אליאנה נסעה באוטו לקברי צדיקים, אולם חזרה ברכב לאחר כחצי שעה-ארבעים דקות, שמה את הרכב וישבה בצד.

לדבריו, אימה של המתלוננת שגרה בשכנות הגיעה בשלב מסוים לביתה של אלינור כאשר באותה עת:

ואני יכול, אני זוכר שבאותו זמן ישבתי עם הבן שלי, עם האוטו דווקא כי פתחתי את הקופסא של התפילין והראיתי לו כמה הם מהודרות [...] ואימא שלה נכנסה לחצר אחרי זה הבת שלי התחלפה איתו במקום עם הבן שלי, התיישבה לידו והתחילה לבכות [...] שהיא מתגעגעת [...] ואני מההתרגשות גם בכיתי, הייתי קצת שתוי. לא קצת הייתי שתוי מכול הלילה הזה (עמ' 29-30 לפרוטוקול).

בהמשך יתאר שהמתלוננת ביקשה ממנו שיסע שכן לבן יש חוג. לדבריו המתלוננת מונעת ממנו את המפגשים עם הילדים שלו. הוא לא היה מעוניין להתעמת איתה ואמר לה שהוא כבר זז, חיבק את הילדה שלו ואמר לה שהוא צריך לנסוע ואז לדבריו:

...איכשהו געה בי כעס כזה כי אימא שלה אולי שתי דקות לפני כן, שלוש דקות לפני כן, נכנסה לבית געה בי כעס רציני וזה קצת יותר משהו שהוא כבר התבשל לי כמה שנים מאז שאני, מאז, כאילו, אימא שלה יש לה יד מאוד רצינית בהרחקה של הילדים ובהכל. אז גם הייתי שתוי וגם כעסתי מאוד, נכנסתי הביתה, לפני שנכנסתי הביתה סימנתי לאליאנה, לאליאנה שתניע את האוטו ושנחנו זזים ונכנסתי לבית. אמרתי לאימא שלה מה שאמרתי (עמ' 31 לפרוטוקול).

לדברי הנאשם, אמר לה, לאלישבע, כי היא הרסה לו את החיים והוא יהרוס לה את החיים כאשר באותה העת רק הייתה נוכחת במטבח שוטפת כלים. לא ראה את אלינור באותה העת וזו גם לא יצאה אחריו או הייתה בחצר: **"אני בוודאות יודע כשיצאתי מהמטבח היא לא הייתה. היא לא הייתה לא בחצר, לא יודע, לא הייתה"** (עמ' 33 לפרוטוקול).

בהמשך עדותו יפרט מדוע לדבריו אמה של המתלוננת מנסה לפגוע בו וכיצד גילה דפים בהם זו רשמה נקודות איך להפליל אותו (עמ' 34 לפרוטוקול). עוד פירט באריכות את מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת עובר לגירושין ביניהם.

בהתייחסו לרצף ההודעות שמסר למתלוננת פירט כי הדבר נמשך עד ליום ראשון, הוא כעס וגם היה שיכור לאחר ששתה כול הלילה עד שנעצר כאשר גם אז היה שתוי. כשהתבקש להסביר מדוע מסר תחילה כי מי שהסיע אותו זה חבר ובהמשך אישה ציין כי:

אני לא רוצה, לא יודע, לא זוכר כל כך. אני יודע שהייתה לי סיבה בהתחלה מאוד קריטית לא, לא להגיד זו אליאנה [...] כי היה שם קודם כול, אין לי בעיה עם חברה שלי ממש [...] ליאת [...] וזה פגע בה. אחרי זה בדיעבד וזה, גם ידעתי שזה יפגע בה, גם לא רציתי, קיצור לא רציתי שידעו שנסעתי עם בחורה (עמ' 41 לפרוטוקול).

הנאשם יוסיף ויציין כי שתי אלוהול לפני האירוע המתואר בכתב האישום בחצר של ליאת ובדרך, כאשר שם וודקה בתוך בקבוק מים מינרלים קטן.

בחקירתו הנגדית יציין כי אלינור נסעה לקברי צדיקים אבל לא הגיעה לשם, היא לא חשבה שזה רחוק ועל-כן חזרה לאחר חצי שעה-ארבעים דקות. בחזרה שמה את האוטו וזה סיכם איתה שהוא לא רוצה שהילדים או אלינור יראו אותה. הנאשם ציין כי שלח את המסרונים על מנת להקניט את המתלוננת אם כי לא זוכר מה הייתה כוונתו והדברים נכתבו מתוך שכרות.

עדת ההגנה אליאנה אלון

עדה זו מסרה כי בערב שקדם ליום 13.1.17 הנאשם היה בביתם והוא רצה לנסוע לראות את ילדיו והיא הציעה את עצמה לנסוע יחד איתו כאשר היא התכוונה, באותה הזדמנות, לבקר קברי צדיקים יום למחרת ב-5 לפנות בוקר הגיעה אליו והם נסעו לביתה של המתלוננת ומשם המשיכה לכיוון קברי הצדיקים. לדבריה שכחה את הטלפון שלה, לא היה לה "וייז", היא התברברה בדרך ומשום כך חזרה:

"השארתי את האוטו והסתובבתי לי, ישבתי שם על איזה סלע ליד הברושים עד שלירן קרא לי וזהו". לדברי העדה חזרה לאחר חצי שעה: **"חצי שעה קניתי לי, יש שם תחנת דלק ממול המושב קניתי לי קפה וזהו, חזרתי למקום".**

בחקירתה הנגדית תציין כי לירון היה שתוי כשאספה אותו, זאת לא הפעם הראשונה שהיא רואה אותו שתוי: **"הוא אצלי כמו בן בית, חבר של בעלי ובעלי מטפל בו כשהוא שתוי הוא מביא אותו אליי הביתה ומאכיל אותו".** עוד הוסיפה העדה כי לא ראתה את הנאשם שותה בקבוק וודקה אם כי ראתה שהוא אוזח בידו בקבוק מים קטן. לא חשדה שהוא שותה אלוהול תוך כדי הנסיעה. הנאשם אמר לה שהר מירון לא כל כך רחוק מגילון והיא תסתדר. עוד העידה כי לאחר שחזרה לגילון:

השארתי את האוטו ויש שמה נוף, אז הלכתי להסתובב [...] אני התבאסתי שלא הגעתי לקברי צדיקים. הייתי ממש מבואסת אז אמרתי - טוב לפחות אני אהנה מהנוף. מה יש לעשות ליד הבית? לשבת באוטו? לא. הלכתי להסתובב ישבתי שם על איזה סלע, עישנתי סיגריה וחיכיתי.

עדת ההגנה ליאת בר-און

המדובר בבת-זוגו של הנאשם בשנתיים וחצי האחרונות. זו ציינה כי הסיעה את הנאשם לביתה של המתלוננת פעמים רבות בתקופה שהוא היה בשלילה אם כי במועד הרלבנטי לכתב האישום לא לקחה אותו. לדבריה: **"כשאני מגיעה אתו אנחנו מחנים את הרכב בכניסה לבית ונכנסים ביחד ומקבלים אותו יפה".** בחקירתה הנגדית העדה נשאלה האם היא מכירה את אליאנה אלון וענתה כי: **"לא מאוד. אני מכירה אותה בערך, יודעת שבעלה חבר של הנאשם".** כשנשאלה בנוגע לטיב הקשר בין אליאנה לנאשם ענתה: **"הם חברים טובים. חברים מאוד טובים. אני לא יודעת".** העדה נשאלה אם היא יודעת לגבי כך שאליאנה טוענת שהיא זו שהסיעה את הנאשם ביום 13.1.17 וענתה:

...כן זה הגיוני. אז לא ידעתי את זה. ידעתי את זה אחר כך ובגלל זה שהסתכסכו עם לירן. אבל זה הגיוני שהיא תעשה את זה, כי היא מאוד אוהבת את לירן והם תמיד עזרו זה לזה...אני יודעת שהיחסים ביניהם טובים - בינו לבין אליאנה ולבין מומי, בעלה של אליאנה (עמ' 27 לפרוטוקול).

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי באופן בלתי אמצעי את עדי התביעה, את הנאשם ואת עדי ההגנה, לאחר שעברתי על המוצגים השונים ונדרשתי לטעונו הצדדים מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם ומשכך להרשיעו

בעבירות המיוחסות בכתב האישום.

מסקנה זו של בית-המשפט מבוססת מתוך העדפה ברורה של גרסאות עדות התביעה: המתלוננת ואמה, על פני עדותו של הנאשם ויתר עדות ההגנה.

ראש וראשונה בית-המשפט מבסס הרשעת הנאשם על סמך עדותה של גרושתו המתלוננת אלינור צבר. אכן מדובר כפי טענת ההגנה במתלוננת אינטליגנטית, רהוטה שענתה באופן סדור לכל שאלה שהופנתה אליה. לצד האמור לעיל, ובשונה מטיעוני הסנגוריה, להתרשמות בית-המשפט המדובר בעדה מהימנה שלא חיפשה להכפיש ולהפליל את הנאשם בכל מחיר או לטפול עליו האשמות שווא.

עדותה של המתלוננת הייתה סדורה הן מבחינה כרונולוגית והן מבחינת השתלבות הפרטים המפורטים בה. המדובר בעדות המאופיינת בלכידות פנימית שעולה בקנה אחד עם ראיות נוספות לרבות עם חלק מהדברים שאותם מוסר הנאשם. המתלוננת הקפידה לציין מה הבחינה במו עיניה וקלטה בחושיה לעומת דברים שנמסרו לה מכלי שני.

ביחס לאיום שהושמע כלפי אמה, המתלוננת ציינה כי הבחינה באמה יוצאת בסערת רגשות מהבית כשבהמשך שאלה אותה האם היא שמעה את הדברים אותם, השמיעה הנאשם ורק לאחר שענתה בשלילה שמעה את הדברים מפי האם. פשיטא כי לו כל רצונה היה להעצים ולהעליל על הנאשם יד אחת עם אמה, יכולה הייתה בנקל לציין כי שמעה את אותו איום במו אזניה. הדברים אמורים בפרט כאשר אין מחלוקת שהייתה נוכחת בקרבת מקום.

המתלוננת אינה מסתפקת אך ורק בתיאור לקוני של הדברים שעשה הנאשם או אמר, אלא במהלך עדותה זו פירטה את אשר חשה באותם רגעים לרבות סערת הרגשות שאחזה באמה, והחשש שלה מפני הדרדרות האירוע. הדברים אמורים גם ביחס לתיאורים אותם מסרה לגבי מצבו הקוגניטיבי של הנאשם והשיקולים שהנחו אותה לפעול כפי שפעלה. התיאורים אותם מסרה היו אותנטיים וניכר היה שזו אינה מבקשת להסתיר או לצמצם בפרטים בליבת האירוע, או בפריפריה.

המתלוננת ידעה לציין פרטים לגביהם היא בטוחה לעומת דברים שלגביהם קיים ספק. כך הם פני הדברים גם ביחס לאותה דמות שהבחינה בשעת לילה ביום 12.1.17 עת הלכה לזרוק את הזבל. המתלוננת מציינת כי הבחינה בדמות של אדם עם קוקו ברכב שצבעו לא זיהתה. המתלוננת מציינת בדיעבד בבוקרו של יום הבחינה באותו רכב ליד ביתה ואז הבינה כי זהו הנאשם. ודוק, גם בעדותה בבית-המשפט המתלוננת אינה מציינת בנחישות כי זהו הנאשם אלא נזהרת בדבריה ונוקטת במטבעות לשון של "ככל הנראה", "הבנתי", "נפל לי האסימון". בית-המשפט לא נדרש לקבוע ממצאים בנוגע לסברתה זו של המתלוננת אולם כאן המקום לציין כי אין המדובר בהשערה בלתי-מבוססת בעליל כפי שביקש בא-כוח הנאשם להיבנות ממנה. הדברים אמורים בשים לב לכך שהנאשם, (כפי שיפורט בהמשך), מאשר בעצמו בגרסתו הראשונה במשטרה כי הגיע אל מקום מגוריה של המתלוננת כבר בליל חמישי. המתלוננת אינה מייחסת לנאשם ביצוע עבירה בליל חמישי ומשכך אין רבותא בהוספת נתון זה למעט כוונתה לפרט התרחשות הדברים כהווייתם.

מנגד, מקום בו הייתה בטוחה במה שראתה או במעשיו של הנאשם ציינה הדברים ללא היסוס וללא הסתייגות. המתלוננת נשאלה פעמים רבות האם הבחינה בנאשם נוהג ברכב או הסיקה הדבר וציינה במפורש כי הבחינה בו נכנס, יושב בכיסא הנהג ונוסע זאת עשתה הן בחקירתה הראשית והן בחקירתה הנגדית. המתלוננת פירטה היכן הייתה בכל אחד מהשלבים והיכן היה הנאשם ואף ציירה הדברים על גבי הסכימה שהוגשה לבית-המשפט.

ההגנה ניסתה במהלך החקירות הנגדיות ללמד כי המתלוננת ואמה עמדו במקומות שונים במרחב הרלבנטי באופן שמונע אפשרות להבחין ברכב, לא כל שכן במי אשר נכנס למושב הנהג ומתחיל בנסיעה. קו הגנה זה לא בוסס כדבעי ואין בו כדי ליצור ספק סביר. ביחס לכך, המתלוננת ציינה כאמור כי עמדה בין הדלת של הבית לבין האוטו. המתלוננת לא נתנה תשובות חד משמעיות ומגמתיות לגבי מה ניתן לראות מכל נקודה בחצר. כך לשם הדוגמה ידעה לומר שיכול ואמה ראתה את האוטו אך לא ניתן היה לראות את דלת הנהג. בדומה ציינה כי הגדר שמקיפה את הבית נמוכה יחד עם זאת לא רצתה להתחייב מה ניתן לראות ומה לא והפנתה את הסנגור לשאול את האם.

הדברים אמורים לא רק מתוך האמון אותו רוחש בית-המשפט לעדויות המתלוננת ואימה אלא מתוך כך שממכלול הגרסאות בתיק, לרבות מהסכמה של המתלוננת והצילום שהוצא מדף "פייסבוק" שלה, נלמד כי המרחק מביתה של המתלוננת עד לגדר ולכביש הסמוך הינו מטרים בודדים בלבד ואין המדובר בחצר גדולה ואף לא קרוב לכך.

לא בלי קשר, אותו צילום מתוך דף "פייסבוק" לא הוטח ולא הוצג למתלוננת ולאמה באופן שתוכלנה לאשש כי זהו אכן תיעוד רלבנטי של החצר במועד הרלבנטי (כך למשל יכול ואותו בד יוטה הושם לצורך אותה יום הולדת מתועדת) או שתוכלנה להסביר מה והאם ניתן לראות. תיעוד זה הוגש רק במסגרת פרשת ההגנה ועל-כן, במצב דברים זה המשקל שיש ליחס להסבריו של הנאשם על בסיסו, מופחת.

הסבריה של המתלוננת מדוע בחרה שלא להגיב בזמן אמת לדברים ששמעה מאימה, מדוע ליוותה את הנאשם לעבר רכבו ומדוע נהגה בהמשכם של דברים כפי שנהגה - מקובלים על בית-המשפט ועומדים במבחני היגיון ושכל ישר, ונתמכים בראיות נוספות.

הוטח במתלוננת פעמים מספר במהלך חקירתה הנגדית כי דברים שמסרה בבית-המשפט אינם עולים בקנה אחד עם דברים שמסרה במשטרה. חרף האמור לעיל לא הוגשו אמריותה של המתלוננת במשטרה לבית-המשפט באופן שניתן יהיה לקבוע ממצאים בנוגע לשוני או סתירות בין גרסאותיה של המתלוננת. חזקה כי לו היה אכן שוני מהותי שכזה או הסבריה של המתלוננת לשאלות שהוטחו בה לא היו עולים בקנה אחד עם דברים שנמסרו במשטרה הודעות אלו היו מובאות לעיונו של בית-המשפט.

ראיות חיזוק - ראיות מפלילות עצמאיות:

אימה של המתלוננת, אלישבע צבר, הייתה נוכחת במועד הרלוונטי בבית המתלוננת. עדותה של אלישבע מהווה ראיה מפלילה עצמאית של הנאשם הן בנוגע לאיומים והן בנוגע לנהיגה בזמן שלילה ומחזקת את עדותה של המתלוננת. הדברים אותם מסרה עולים בקנה אחד עם אלו שמסרה המתלוננת ומשתלבים אחת ברעותה.

גם עדה זו הותירה רושם של אישה אינטליגנטית, רהוטה, אשר לצד מאפיינים אלו ניכר כי אינה מעוניינת להעליל על הנאשם עלילות שווא ולטפול עליו דברים שלא קרו מעולם. אדרבא, בחלקים מעדותה נדמה היה כי זו אינה נוטרת טינה ואף מבקשת את טובתו ככל שהדבר נוגע להיותו האב של נכדיה והצורך שלו לעבור הליך גמילה מאלכוהול: **"...הדבר האחרון שתוכל לחשוב עלי שאני ארצה שיקרה משהו לאבי נכדי, אני לא רוצה שיקרה לו כלום..."**

עדה זו גם הניחה לטובתו של הנאשם כי הדברים הקשים שהוא אמר לה נאמרו רק בשל השפעת האלכוהול: **"הנחתי. קודם כל כן. כי אני קשה לי להאמין שהוא היה אומר לי דבר כזה שהוא לא תחת השפעה של אלכוהול זה היה משהו מאוד נורא ואיום..."**

גם עדותה של אלישבע הייתה מפורטת, אותנטית, כזו שמשלבת לא רק את התיאור העובדתי של הדברים אלא גם את ההשפעה שהייתה להם עליה. זו תיארה את האמירות של הנאשם כלפיה בעת שהייתה במטבח: **"אני מת לאנוס אותך ואני אאנוס אותך"** ובסמוך לכך ציינה כי הייתה: **"...בהלם, בשוק, אני לא יודעת איך להגדיר את זה, נבהלתי, הושפלתי [...] רצתי לבית, בכיתי..."** ובהמשך: **"...הייתי מאוד נסערת מאוד מפחדת זה נורא, כל מה שאפשר לומר על זה..."**

אלישבע סיפרה פרטים רבים בפריפריה שגם אם לא נבדקו על-ידי המשטרה מלמדים על מי שאינה חוששת להרחיב את היריעה העובדתית גם כלפי צדדים שלישיים. הדברים מכונים לדברים אותם מסרה ולפיהם התקשרה מיד לאחר מכן לאביו של הנאשם ולאחיו גיל לספר להם על הדברים שזה אמר לה. נקל לשער כי אם זו בודה את הדברים מליבה לא הייתה מפרטת שמות אלו בפרט כאשר מדובר באחיו ואביו של הנאשם שהיו הראשונים לבוא ולסתור את טענות אלו.

התיאור שאותו מוסרת אלישבע עולה בקנה אחד עם התיאור אותו מוסרת בתה המתלוננת ביחס לשלב שבו נאמרו הדברים ומעשיו של הנאשם בסמוך לאחר עזיבתו את הבית בדגש על כך שהבחינה בנאשם נכנס לרכב ויושב ליד ההגה ונוסע. גם אם אלישבע לא יכולה הייתה לציין בדיוק של מטרים או סנטימטרים היכן עמדה בעת שהבחינה בנאשם עמדה על כך שעלה נכנס לאוטו ונהג.

אלישבע בדומה לבתה המתלוננת נשאלה שאלות רבות ביחס ל"התייעצות" שנערכה ביניהן לאחר עזיבתו של הנאשם את המקום כשבבסיסן של שאלות אלו עומדת הנחת ההגנה לפיה אלו רקמו מזימה ותיאמו ביניהן מה לומר ומתי. בית-המשפט לא מוצא ממש באמור לעיל. שתי המתלוננות פירטו לפרטי פרטים מדוע בחרו לפעול כפי שפעלו. הסבריה של אלישבע כי פעלה מתוך עירוב של גורמים בכללם פחד, חשש וגם עלבון, מקובלים על בית-המשפט. כך גם הלבטים מה למסור למשטרה ומתי סבירים אף למעלה מכך. אלישבע לא זכרה את תוכן השיחה שלה עם בתה לאחר עזיבתו של הנאשם עם רכבו דבר שמתיישב עם אמירותיה החוזרות והנשנות עד כמה הייתה נסערת בעקבות האיום שהופנה אליה: **"אני לא זוכרת, אני הייתי מאוד נסערת, אני הלכתי ישר הביתה, לא זוכרת [...] אני לא זוכרת שאמרנו עכשיו נתקשר למשטרה, לא זוכרת שדיברנו על זה. הייתי בסערת רגשות..."**

לבטים אלו של אלישבע כיצד לפעול מוצאים ביטוי מפורש גם בזמן אמת כפי שהדבר נלמד משיחתה למוקד 100 שבה

היא נשמעת מציינת כי:

הוא גם איים עלי, אני כרגע רק רוצה לדווח, אני עוד מתלבטת [...] רגע שניה את יודעת מה בואי נעזוב, הוא לא היה אצלי בבית הוא היה אצל הבת בבית, הוא לא הגיע כדי לאיים, הוא הגיע כדי לראות את הילדים שלו [...] אני הייתי אצל הבת בדיוק אז הוא אמר לי דברים כמו אני אאנוס אותך בנוכחות הילדים אבל אני כרגע פשוט מתקשרת לדווח שיש מכונית עם אדם שיכור...

כך לא נוהגת מתלוננת מניפולטיבית שכן ניתן להבחין כי כבר בעת השיחה עם המשטרה זו מציינת את שני הדברים אותם קלטה בחושיה אך בד בבד יודעת לומר כי אינה בטוחה שרוצה לדווח על האיומים. עוד יושם לב כי במהלך שיחה זו בדומה לעדותה בבית-המשפט היא מייחסת את האמירות של הנאשם לאלכוהול אותו שתה ואף מגדילה לעשות ומציינת כי לנאשם לא הייתה כל כוונה מלכתחילה לבוא ולאיים עליה והוא הגיע כדי לראות את הילדים שלו.

יטען הטוען כי מדובר במתלוננת מתוחכמת אשר לכאורה מניחה את "קצה החוט" לפתחה של היחידה החוקרת בדמות אמירות לקוניות על איומים ואינה מתלוננת על כך מתוך ניסיון ללמד שאינה מחפשת להפליל את הנאשם. אין זוהי התרשמותו של בית-המשפט מאלישבע או מהמתלוננת. הדברים לא נלמדים רק מתוך התרשמות בלתי-אמצעית אלא מתוך העובדה הפשוטה כי אף לא אחת מהן ראתה לנכון להגיש תלונה במשטרה בסמוך לאחר הדיווח למוקד 100. תלונה זו באה לעולם רק מספר ימים לאחר מכן ורק לאחר שהנאשם לא חדל מלשלוח מסרונים בעלי תוכן מאיים, כלפי המתלוננת, אימה ואביה.

לא למיותר לציין כי אפילו נמצא שוני מסוים בין דברי המתלוננת לדברי אלישבע ביחס לשיחה שנערכה ביניהם בסמוך לאחר עזיבתו של המתלונן הרי יש בכך דווקא ללמד כי העדות הללו לא באו לבית-המשפט "לדקלם" תיאור עובדתי שקרי אותו תאמו ביניהן. לא זו בלבד הרי שדבר קיומה של אותה שיחה הגיע ישירות מהמתלוננת במהלך חקירתה הראשית עת תיארה את חששותיהם המשותפים:

אימא שלי אמרה והייתה נסערת, לא ידענו מה לעשות, אם ללכת להגיש תלונה על מה שאמר לה ואת האמת חששנו להגיש תלונה מפאת הכעס שלו עלינו ואחר כך חשבנו מה צריכים לעשות כדי לעצור את הדבר הזה, מבלי שאנחנו נצטרך ללכת להגיש את התלונה החלטנו לדווח למוקד המשטרה שהגיע פסול רישיון אלי הביתה...

אדם אשר בודה דברים מליבו לא משתף את בית-המשפט מיוזמתו ובאופן המפורט לעיל בנוגע לסיג ושיח שניהל עם שותפו לאותה הודעת שווא. כך גם לא מצאתי ממש בטענה כי מי מהן פעלה בשיהוי שתכליתו לאפשר תיאום עמדות פלילי בין השניים או שיהיו שחותר תחת התחושות אותן חשו בעקבות התנהלות הנאשם. מדובר בהפרשי דקות בודדים שגם הם יכול ויהיו מצומצמים אף יותר מקום שבו לא ניתן לדעת באופן אובייקטיבי את שעת עזיבתו של הנאשם (וזאת בשונה ממסרונים או שיחות למוקד 100 שנלווה אליהם שעת מסירתם המדויקת).

גם אמירותה של אלישבע במשטרה לא הוגשו ויש להניח כי אילו הייתה סותרת עצמה באופן מהותי ההגנה הייתה

מבקשת ללמד זאת באמצעות השוואת עדותה לאמירות במשטרה.

הודעות "ואטסאפ"

כאמור אין מחלוקת שבסמוך לאחר עזיבתו של הנאשם את המקום המתלוננת שלחה לו הודעה ב"ואטסאפ" ובהמשך החל הנאשם לשלוח רצף מסרונים שעיקרם מופיע כאמור בסעיף 4 לעובדות כתב האישום. מעבר לכך שהודעות אלו מקימות עבירת איומים עצמאית עליהן לא חלק הנאשם יש בהם כדי לחזק את ראיות התביעה גם ביחס לעבירת האיומים שהופנתה כלפי האם כאמור בסעיף 3 לכתב האישום ובכלל.

הדברים אמורים ממספר טעמים: ראשית, המתלוננת שולחת הודעה בסמוך לאחר עזיבת הנאשם שתוכנה: **"אתה אדם חולה מאוד!!! מה אמרת לאימא שלי?????"**. גם אם מדובר בראיה נסיבתית יש להניח כי מסרון בנוסח שכזה עם ריבוי סימני קריאה וסימני שאלה, מתיישב יותר עם טענת אימה של המתלוננת שלפיה זה אמר כי הוא יאנוס אותה פחות עם אותו ניסוח "מרוכך" מצידו של הנאשם לפיו כל שאמר הוא כי כמו שהיא הרסה לו את החיים הוא יהרוס את החיים שלה.

יתרה מכך, הנאשם כותב בהמשכם של דברים, מסרונים ובהם רכיבים מיניים בוטים שמתיישרים יותר עם דברי אמה של המתלוננת ולא עם גרסתו של הנאשם, כך בין היתר הנאשם כותב מיד לאחר עזיבתו בשעות שלאחר מכן: **"ואני שם עלייך יבת זונה זין וכן... זה יקרה.. אני שם עליך זה. ואני שונא אותך .. ברמה שאני חייב לעשות איך הוא את מא שלך כש_ברהם קשור"** (כך במקור ד.ב.ט). בהמשך בשעה 13:28 יכתוב: **"תקשיבי ינזמזדיינת.. את חושבת שיעבור לך ככה? הבטחתי לאמא שלך משהו.. לא גם אברהם י הנה כן.. אני חולה. ואימא ש ל זונה רוצה להתערבב עם משהו שאין לו מחר"** (כך במקור ד.ב.ט).

צא ולמד הנאשם מתבטא באמירות לפיהן הוא "חייב לעשות" את אימא של המתלוננת כשאבא של המתלוננת אברהם יהיה קשור. הנאשם שב ומתבטא כי הבטיח לאימא שלה "משהו" כשבסמוך לכך מוסיף שגם אברהם "ינהה". יש לתהות לאן נעלם הניסוח הכמעט המשפטי "המכובס" שאותו ביקש הנאשם להציג בבית-המשפט. אמירות אלו עולות בקנה אחד עם התיאור המילולי של האיומים שזה השמיע כלפי האם ומחזקות את גרסתה של המתלוננת ואמה.

עוד יש במסרונים אלו כדי לחזק את דברי המתלוננת בדבר החשש שלה על רקע הכרותה את הנאשם כי בהשפעת האלכוהול יכול והאירוע ידרדר לכדי אלימות מילולית. המתלוננת כאמור בקשה לסיים את הביקור בשל חשש זה והתנהלותו של הנאשם והמסרונים ששלח מלמדים כי אמירותיה אלו של המתלוננת מעוגנות במציאות.

הודעה למוקד 100:

המתלוננת מציינת כי כבר במעמד יציאתו של הנאשם את ביתה לכיוון האוטו אמה סימנה לה שתיקה את מספר הרכב. מתמליל השיחה של האם למוקד 100 נלמד כי זו יודעת למסור למוקד המשטרה את מספר הרכב בו נסע הנאשם ואף את סוג הרכב: פורד פוקוס אפורה, מספר **רישוי 68-167-71** (ר' ת/2). נתון זה פועל בשני מישורים המחזקים את

ראיות התביעה. מישור ראשון נוגע לאמינות המתלוננת אשר מציגת בעדותה כי: "אימא שלי סימנה לי - תיקחי מספר הרכב עכשיו" נתון המאושש בשיחה זו. מעבר לכך העובדה כי המתלוננת יכולה לרשום את מספר הרכב (אשר אינו מצוי בשימוש של הנאשם וממילא לא הייתה יכולה לדעת אם איזה רכב יבוא) מלמדת כי זו הייתה בקשר עין עם הרכב ומתיישבת עם דבריה כי יכולה הייתה להבחין במי שנוהג בו גם.

אלה כאלה, כל אחד בפני עצמו, ושילובם יחדיו מביא את בית המשפט לרחוש אמון בגרסאותיהם של עדות התביעה, וליתן להם משקל מלא כבסיס להרשעת הנאשם.

הערכת גרסת הנאשם:

אל מול האמור לעיל, בית-המשפט מוצא לנכון לדחות את גרסתו של הנאשם אותה הוא מוצא כגרסה מתפתחת, כבושה, מיתממת, בעלת סתירות פנימיות וחיצוניות כאחת. ובמה דברים אמורים.

הנאשם מוסר בעדותו בבית המשפט כי נסע בבוקרו של יום בסביבות השעה 05:00 מביתו באופקים אל ביתה של המתלוננת יחד עם בת הזוג של חברו אליאנה. דא עקא, גרסה זו של הנאשם הינה גרסה כבושה שלא בא זכרה בהודעתו הראשונה במשטרה (ת/5). בהודעה זו הנאשם מציין: "גרושתי ידעה שאני מגיע כי עדכנתי אותה מבעוד מועד ואני הגעתי לשם לילה לפני. בבוקר שתיתי קפה בתחנה ליד הבית שלהם ואז הילדים התקשרו אלי ושאלו אותי איפה אני..."

ובהמשך:

שאלה: למה הגעת לשם לילה לפני? תשובה: כדי להספיק להיות עם הילדים כמה שיותר מוקדם, בשעה 11 יש לבן שלי אימון כדורסל וידעתי שהזמן שלי קצוב. שאלה: אשתך טוענת שהגעת אליה ברכב ונהגת תוך כדי פסילה, מה תגובתך? תשובה: לא נהגתי, הייתי עם מישהו שנהג, גם אין לי רכב [...] שאלה: של מי הפוקוס שהגעת? תשובה: של אבא שלי, לקחתי חבר שייקח אותי לילדים וינהג לי ברכב עד הצפון [...] כן, אני יודע שאני בשלילה ובגלל זה אני גם לא נוהג [...] אין ראיות כאלה כי לא נהגתי...

על פני הדברים ניתן להבחין בסתירה בולטת ביחס למועד שבו הגיע לביתה של המתלוננת שכן באמרתו הראשונה במשטרה ציין כי הגיע בלילה שלפני. לא זו בלבד, הרי שהנאשם אף מוסיף כי פעל כאמור לעיל וזאת נוכח רצונו להספיק ולהיות כמה שיותר זמן עם בנו בשים לב לחוג הכדורסל שיש לו בשעה 11:00 (עובדה המאוששת גם על-ידי המתלוננת). לתיאור זה של הנאשם אף מתלווה עובדה נלוות בנוגע לשתיית הקפה בבוקר בתחנה שליד ביתם.

חשוב להדגיש כי במועד מסירתה של הודעה זו, לזמן המדויק שבו הגיע הנאשם למתלוננת אין כל חשיבות להוכחתה או להפרכתה של עבירה כלשהי. התייחסותו של הנאשם למועד שבו הגיע למתלוננת נמסרה מיוזמתו, ובאופן ספונטני, ושלא על מנת להתגונן או להיחלץ מפני אשמה שהוטחה בו. (כאן גם המקום להזכיר את דברי המתלוננת על כך

שהבחינה בדמות בסמוך לביתם בשעת לילה שרק בדיעבד הבינה כי זה הוא הנאשם).

עוד יושם לב כי סתירה קיימת לא רק בנוגע למועד ההגעה אלא גם ביחס לשאלה מי נהג כאשר בהודעה זו הנאשם לא מציין בכל דרך שהיא כי מי שהסיעה אותו זו אליאנה אלא טוען כי חבר עשה כן מבלי לנקוב בשמו.

יתרה מכך, הנאשם מוסר באמרתו הראשונה, באופן ספונטני ורציף את השתלשלות האירועים כאשר הגיע לביתה של המתלוננת, כאשר לדבריו:

בבוקר שתיתי קפה בתחנה ליד הבית שלהם ואז הילדים התקשרו אלי ושאלו אותי איפה אני ואמרתי להם שאני בחוץ אז הילדים שלי יצאו אלי, הילדים שלי ישבו איתי ברכב הם קפצו עלי ונתתי לבן שלי את התפילין לקראת הבר מצווה ואמרתי לו שאני יראה לו איך להניח אותם. אחרי כמה דקות ביקשתי מהם להישאר טיפה עם הבת שלי כי לא ראיתי אותה שלושה שבועות...

מתיאור זה ניתן ללמוד כי המפגש הראשון של הנאשם וילדיו נעשה כאשר אלו יוצאים אליו בעודו מצוי ברכבו ויושבים איתו בתוך הרכב. תיאור זה עולה בקנה אחד עם התיאור אותו מוסרת המתלוננת ואינו יכול לדור בכפיפה אחת עם התיאור בגרסתו הכבושה לפיה אליאנה הגיעה לבית של המתלוננת, השאירה אותו במקום והמשיכה עם רכבו לקברי צדיקים. תיאור זה אינו יכול לאפשר את אותו מפגש עם ילדיו והשהות בתוך הרכב וממילא גם לא נטען על ידי אלינור בכל דרך שהיא.

בעדותו בבית-המשפט יבקש הנאשם להסביר חלק מהדברים בכך שהיה שתוי: "אני את החקירה הראשונה בקושי זוכר מה היה שם [...] כי הייתי שתוי [...] הייתי שיכור, שיכור חבל על הזמן". טענה זו של הנאשם כהסבר לדברים שמסר אין לקבל. על פני הדברים הנאשם עונה באופן ענייני לשאלות שהופנו כלפיו, גרסתו ביחס לנתונים שמצויים בפריפריה תיוותר כפי שהיא גם בהודעותיו הבאות כך שלא ניתן לומר כי מדובר בדברים שנאמרו בהיסח הדעת תחת השפעת האלכוהול. הדברים אמורים גם בהצטרף להערת החוקר לפיה הלה המתין מספר שעות טרם חקר אותו ורק לאחר שהנאשם שתה, עישן והתפכח החל לחקור אותו. לא למיותר להוסיף כי הוגשה בהסכמה בלי שגובה האמרה התבקש לבוא ולהעיד על נסיבות מסירתה.

הנאשם נחקר פעם נוספת שלושה ימים לאחר מכן (ת/6). בהודעה זו ישנה את גרסתו לגבי זהות האדם שאתו נסע:

יש מישהי שנהגה עבורי, אני לא אוכל למסור את השם שלה. היות ולי יש בת זוג ולה יש בן זוג ואני יודע שאם אני אמסור את שמה היא תסתבך מכך ולכן אני לא מוכן למסור את שמה [...] בנסיעה לקנות את התפילין גם נהגה אותה בחורה שאני לא יכול למסור את השם שלה.

הנאשם סירב למסור את שמה של אותה נהגת גם לאחר ששוטר מסביר לו את החשיבות של הדברים והצורך שלו לאשר ולבדוק את גרסתו ומוסיף ומבטיח לנאשם כי: "בטח לא אספר את זה ברחובות העיר לכן אני מבקש ממך למסור

מי נהג..."

יושם לב כי גם אם הנאשם בהודעה זו לכאורה מבקש למסור את האמת בנוגע לאותה נהגת, זה אינו פורש את מלוא גרסתו ביחס להשתלשלות אותה נהיגה לשוב גילון לא ביחס לשעה שיצא מביתו, לא ביחס למסלול נסיעתו ולא ביחס לפרטים רבים שלראשונה יוצגו בסמוך לשמיעת הראיות (בתצהיר) ובפרשת ההגנה.

בבית-המשפט במסגרת חקירתו הנגדית יבקש הנאשם להסביר מדוע לא מסר את שמה של אליאנה כמי שנסעה עמו כאשר לדבריו:

אני יודע שהייתה לי סיבה בהתחלה מאוד קריטית, לא להגיד שזאת אליאנה [...] כי היה שם קודם כל אין לי בעיה עם חברה שלי, ממש [...] ליאת [...] וזה פגע בה אחרי זה בדיעבד זה, ידעתי שזה יפגע בה וגם לא רציתי, קיצור לא רציתי שידעו שנסעתי עם בחורה.

גם הסברו זה של הנאשם מדוע לא סיפר על כך שמי שהסיע אותו למקום זו אליאנה הינו הסבר קלוש, דחוק שבית-המשפט מוצא לדחות אותו מכל וכל. הדברים אמורים ראשית בשים לב לכך שבאף לא אחד מאמרותיו במשטרה או בבית-המשפט, הלה טוען לקיומם של יחסים רומנטיים שהיו בינו לבין אליאנה, למעט אמירות כלליות שלפיהן במידה והיה מוסר שנסע עימה הדבר היה מביא למריבה. בהקשר לכך הנאשם נשאל באופן ישיר האם קיימת מערכת יחסים רומנטית בין השניים וסירב לענות על שאלה זו: **"לא, מה את מנסה להיכנס לי לעניינים [...] אז אני לא אענה לך, אני לא רוצה לענות לך על שאלה כזאת"**. גם סנגורו של הנאשם קם והתנגד לשאלה זו. בסופם של דברים לאחר שבית-המשפט הסביר לנאשם כי הוא בעצמו מנסה להיבנות מטיב מערכת היחסים כהסבר לכך שלא מסר את שמה של אליאנה, זה דבק בכך שבאותה נסיעה: **"זה היה רק טרמפ..."**

הנאשם אינו יכול "לאחוז את המקל בשני קצותיו" אם מבקש הוא לשכנע את בית-המשפט כי טיב מערכת היחסים בינו לבין אליאנה הביאה אותו להימנע מלמסור גרסה מזכה בחקירה המשטרתית, הלה אינו יכול בה באותה עת למסור את הדברים בכותרת ולסרב לפרט דבר מעבר לכך שמסירת השם יכולה הייתה לסבך אותו.

יתירה מכך, כפי הנלמד מהדברים אותם מוסרת אליאנה וכך גם בת-זוגו הנוכחית של הנאשם, המדובר ביחסי חברות טובים שלא לומר יחסי חברות עמוקים שקיימים בין הנאשם לבין אליאנה ובן זוגה מזה שנים רבות. כך כבר בתצהיר אותו הגישה אליאנה זו מצינת בסעיף 2: **"אני בעלי ומר ארובס חברים טובים מזה 6 שנים"**. בדומה בעדותה בבית-המשפט כאשר נשאלה האם הבחינה בעבר בנאשם שתוי ענתה:

לא, אני רואה אותה מלא פעמים שתוי. הוא אצלי כמו בן בית. חבר של, חבר של בעלי, ובעלי מטפל בו. שהוא שתוי. אז הוא מביא אותו אלי הביתה ומאכיל אותו מהכל והכל [...] הם מכירים מהעבר והקשר התחזק לפני שש שנים, הוא עשה לנו איזה עבודה וככה הקשר התחזק ונהיה יותר חזק...

עוד התבטאה העדה אליאנה כשנשאלה לגבי סוג הרכב בו נסעה וענתה: **"אני לא יודעת. זה חבר, אני לא צריכה לחשוש ממשו...".** אם אכן זו תמונת הדברים לא הייתה לנאשם כל סיבה להסתיר העובדה שנסע עם חברתו ובת זוג של חברו משכבר הימים. לשון אחר, אין המדובר במסירת שם של אישה שאינה מצויה בידיעתה של בת זוגו, או כזו שציון שמה יעורר מריבה.

ואפילו בית-המשפט יקבל לצורך הדיון כי אכן היה בין השניים מערכת יחסים אותה ביקש להסתיר (ובעניין זה כאמור בית-המשפט לא קובע כל ממצא) הרי שמנגד, הנאשם נעצר, נחקר ובהמשך אף נעצר עד תום ההליכים נגדו, כאשר בליבת האישומים נגדו נמצאת האשמה של נהיגה בזמן פסילה. מצופה היה כי חרף אותו "חשש" הנאשם יהיה הראשון למסור את אותה גרסה מזכה, ובהזדמנות הראשונה ולא להמתין עד לשמיעת הראיות בעניינו, שאז לראשונה ימסור את שמה של אליאנה. הדברים אמורים בפרט כאשר הנאשם בעצמו מיוזמתו פירט את הסתבכויותיו בעבר בעקבות כך שנסע בשכרות, דבר שאף הביאו לרצות מאסר בפועל ומכאן להביא לידיעתו את החומרה הגלומה בעבירות שיוחסו לו. למותר להוסיף כי אם היה מוסר גרסה זו בסמוך לאחר מעצרו, ניתן היה גם לאששה או להפריכה באמצעות חקירה אפקטיבית כפי שאף הציע לו החוקר לעשות כן במהלך החקירה.

הנאשם נמצא סותר את עצמו גם ביחס לדברים שמסר בהודעה השנייה אל מול דברים שמסר בבית-המשפט. כך בת/6 מסר כי אותה בחורה שלקחה אותו לגילון היא לקחה אותו גם לקנות את התפילין לבנו: **"בנסיעה לקנות את התפילין גם נהגה אותה בחורה שאני לא יכול למסור את השם שלה"** (ת/6, עמ' 2, ש' 14). בעדותו בבית-המשפט פרט זה שמסר בחקירה נשתכח מהנאשם אשר מציין כי פגש באליאנה ערב קודם ובהזדמנות זו: **"דיברתי איתה על זה שקניתי תפילין לילד, כן דיברתי איתה"**. אם אכן זו הייתה עמו בקניית התפילין לא היה צורך ליידע אותה על קניית התפילין כחלק ממטרת הנסיעה לגילון.

הערכת עדותה של עדת ההגנה אליאנה:

כאמור במהלך המשפט העידה אליאנה באופן שיש בו כדי לתמוך בגרסת הנאשם כי לא הוא זה שנהג במעמד המיוחס לו בכתב האישום. גרסה זו של אליאנה לוקה בסתירות ובתהיות לא מעטות. גרסה זו הינה גרסה כבושה שעומדת בסתירה לדברים שמסר הנאשם ובסתירה לראיות אחרות בתיק ואין בה כדי ליצור ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם, ובמה דברים אמורים:

פתח דבר, ובדומה לגרסתו של הנאשם הרי שמדובר בגרסה כבושה שבאה לעולם מספר חודשים לאחר האירועים המתוארים בדמות התצהיר שנחתם והוגש לבית-המשפט (ת/9). זו לא מצאה לנכון לבוא בסמוך לאחר חקירתו של הנאשם למשטרה ולספר כי היא זו שנהגה, לא עשתה כן במהלך הליכי המעצר. למעשה לא הייתה עושה גם אלמלא על-פי דבריה התבקשה על ידי עורך דינו של הנאשם לכתוב תצהיר.

כשהתבקשה להסביר מדוע לא באה "לנקות החשדות" מחברה הטוב, ציינה כי לא עשתה כן וזאת משום שלא ידעה שמאשימים אותו בנהיגה בזמן פסילה וכי סברה כי הוא מואשם בעבירות איומים בלבד. הסבר זה אין לקבל ואין בו כדי לתת מענה לכבישתה של אותה גרסה חודשים רבים. המדובר במי שלטענתה הנאשם הוא כבן משפחה אשר היא ובעלה

מכירים אותו מזה כשש שנים. יתירה מכך, אליבא דבריה במעמד המעצר של הנאשם היה איתו לא אחר מאשר בעלה שליווה אותו לתחנת המשטרה. עדה זו מבקשת מבית-המשפט להאמין שבעלה לא סיפר לה או הנאשם באף אחד מהשלבים סיפרו לה כי מדובר גם בחשדות של נהיגה בזמן פסילה, או שהיא מיוזמתה לא ביררה מדוע עצרו את החבר הטוב שלה.

לא רק דבר היותה של גרסה זו כבושה עומד להגנה לרועץ, אלא מספר תהיות לצד סתירות בין גרסתה של אליאנה לגרסתו של הנאשם.

ראשית יש להפנות לכך שכאמור, הנאשם טען במשטרה שהגיע ערב קודם וכך גם טען שהגיע עם חבר ולא חברה, בניגוד לדבריה של אליאנה. גרסה זו הוצגה לאליאנה שציינה כי אינה יכולה להסביר דברים אלו של הנאשם בחקירה, ובהמשך הוסיפה כי: **"הוא היה שתי אז הוא דיבר"** (עמ' 72 לפרוטוקול).

שנית, אליאנה ציינה בתצהירה כי: **"לאחר שהורדתי את מר ארובס בביתה של גרושתו במושב גילון נסעתי עם הרכב לסידורי האישיים [...]. לאחר כשלוש שעות חזרתי לביתה של גרושתו של מר ארובס, אספתי את מר ארובס משם ונסענו חזרה לאופקים"**.

הדברים שמסרה בתצהיר בנוגע למשך הזמן שבו נסעה עם הרכב לסידוריה האישיים עומדים בסתירה מוחלטת לדברים שעליהם העידה בבית-המשפט ולפיהם לכל היותר לאחר כחצי שעה (מתוכה אף הספיקה לשתות קפה בתחנת הדלק) חזרה לביתה של המתלוננת. אין המדובר בהבדל של דקות ספורות אלא שוני ממשי הנוגע לליבת האירועים. סתירה זו הוטחה בעדה אשר בתחילה ציינה: **"זה אולי טעיתי או שזה הוא טעה בהקלדה, שלוש שעות זה לא היה בטוח. מה יש לי להגיד? יש טעות, בשעות או שאני טעיתי או שהוא טעה, אני לא זוכרת..."** הסבר זה הינו מוקשה, בפרט כאשר מדובר על תצהיר קצר בן שורות בודדות, בפרט בשים לב לרצף הכרונולוגי המתואר בו, כאשר בסעיף 6 לתצהיר מצוין כי העדה הורידה את הנאשם בבית גרושתו ונסעה לסידוריה האישיים, ובסעיף 7 המדובר צוין: **"חזרתי לביתה של גרושתו"**.

יתר על כן, העדה כלל לא מפרטת בתצהירה את העובדה כי בסופם של דברים כלל לא הגיעה לאותם קברי צדיקים, ולכאורה, בשים לב לפרק הזמן ולניסוח שלפיו נסעה ברכב לסידוריה האישיים, נוצר הרושם מקריאת התצהיר כי אכן במהלך אותן שלוש שעות הספיקה להגיע אליהם ולחזור.

על-פי האמור בתצהיר, אליאנה, בעלה והנאשם **"חברים טובים מזה כשש שנים"**. חישוב פשוט מעלה כי אלו מכירים כבר משנת 2011, היינו עוד הרבה לפני שהנאשם והמתלוננת נפרדו (על-פי הנלמד הדבר על פי הנלמד מעדות הנאשם אירע במהלך שנת 2014 לאחר מבצע "צוק איתן"). אם כך הם פני הדברים מצופה שגם המתלוננת, תכיר היטב ולמצער תכיר בשם ובפנים את אליאנה. על רקע האמור לעיל, יש לתהות מדוע הגרסה של הנאשם הוטחה במתלוננת רק בחקירה חוזרת (!) וגם זאת מבלי לציין את שמה של אותה אישה. הדברים מקבלים אף משנה תוקף מקום בו גרסתה של אליאנה, ובדומה גרסתו של הנאשם, כלל לא הוצגו לאלישבע אשר הייתה בסמיכות למקום ומעידה באופן

ישר על כך שהנאשם הוא זה שנהג.

זאת ועוד, הנאשם טוען כי בנקודה "הקריטית" של העזיבה:

...נכנסתי הביתה, לפני שנכנסתי הביתה סימנתי לאליאנה שתניע את האוטו ושנאנחנו זזים ונכנסתי לבית [...] אמרתי לאימא שלה מה שאמרתי [...] זה היה עניין של איזה שלושים שניות ונכנסתי [...] ויצאתי מהר כי זה אף פעם לא פניתי אליה ככה [...] פניתי מהר החוצה, אמרתי שלום לבן שלי בחוץ, הבן הקטן, חיבקתי אותו וזהו עליתי לאוטו ונסענו. אמרתי לאליאנה לנסוע.

לכאורה, במעמד זה אליאנה אמורה להימצא במרחק מטרים ספורים מהבית, ובוודאי במקום שבו ניתן להבחין בנוכחותה, הן על-ידי המתלוננת והן על-ידי אימה. אף לא אחת מהן מציינת את הימצאותה של מישהי באזור או שהבחינו בכך שהרכב, שהיה עד עכשיו מכובה - מונע. לכאורה, על פי גרסת ההגנה מדובר בעדות כזב ומשכך אלו ראו לנכון לשקר גם בנקודה זו. אלא מאי, גם גרסתה של אליאנה מביאה למסקנה כי לא הייתה בסמיכות למקום: **"התבאסתי שלא הגעתי לקברי צדיקים הייתי ממש מבואסת אז אמרתי טוב לפחות אני יהנה מהנוף מה יש לעשות ליד הבית? לשבת באוטו? לא, הלכתי להסתובב"** (עמ' 70). כאן המקום להזכיר כי גם לשיטתו של הנאשם הוא העדיף שאליאנה לא תיפץ על-ידי גרושתו, דבר שמחליש עוד יותר את טענתו שלפיה זו הייתה במרחק מטרים בודדים מהגדר.

לא זו אף זו, אליאנה אינה מפרטת שהבחינה במי מילדיו של הנאשם (שאף לשיטתו של הנאשם חלקם היו בחצר) בעת שאספה את הנאשם או הניע את האוטו. למעשה, התיאור של אליאנה ביחס לתחילת הנסיעה במעמד זה לקוני, שלא לומר חסר בפרטים מהותיים, שכן כל מה שזו מפרטת ביחס לכך הוא: **"ישבתי שם על איזה סלע ליד הברושים עד שלירן קרא לי וזהו"**. ובהמשך: **"ישבתי שם על איזה סלע עישנתי סיגריה. וחיכיתי"**.

אפילו בית-המשפט היה מקבל גרסתה של אליאנה כי היא זו שהסיעה את הנאשם באותו יום הרי שכאמור זו לא הייתה נוכחת גם לשיטתה בכל מהלך השהות בסמיכות לבית אלא לדבריה הלכה למצפה ליהנות מהנוף. לא מן הנמנע כי גם במצב דברים (ובית המשפט אינו קובע כי זוהי תמונת הדברים) הנאשם נצפה על-ידי המתלוננת ואימה נוסע ברכב, אלא שממקום ביתן זה נסע אל עבר אליאנה בתצפית שבה זו המתינה. לא למיותר לציין כי גם בכך יש כדי לקיים העבירה של נהיגה בזמן פסילה.

סוף דבר:

בית-המשפט כמכלול מוצא להעדיף במובהק את גרסת המתלוננת ואת גרסת אימה אשר מחזקות אחת את רעותה ונתמכות בראיות חיצוניות נוספות, ומנגד לדחות את גרסת הנאשם וכך גם לא לתת משקל לגרסתה של עדת ההגנה, ומשכך להרשיע הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י' תמוז תשע"ז, 04/07/2017 במעמד הנוכחים.

עמוד 17

דניאל בן טולילה , שופט

החלטה

דוחה לטיעונים לעונש ליום 9.7.17 בשעה 12:00.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום י' תמוז תשע"ז, 04/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט